

τέλει λέγει ὅτι ὁ φιλόπονος στιχουργὸς Μανουὴλ Φιλῆς (1280—1350) παρέφρασεν εἰς τριμέτρους ἰαμβικούς τὸν Ἀκαθίστον, τὴν παράφρασιν δὲ ταύτην ἐξέδωκε σὺν τοῖς ἄλλοις τοῦ αὐτοῦ ἔργοις ὁ E. Miller, *Manuelis Philae carmina*, 2 voll., Paris, 1855—57. Ἀκριβῶς δὲ πρὸς τὴν παράφρασιν ταύτην τὴν πανάρχαιον ἔδει ν' ἀντιπαραθέσῃ καὶ ἐπ' αὐτῆς στήριξις τὰς διορθώσεις αὐτοῦ ὁ πρόχθεος τὸ σοφὸν περὶ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου ἀνάγνωσμα ἀναγνοῦς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ πολυμαθῆς καθηγητῆς κ. Μ. Παρανίκας, ἀλλ', ὡς φαίνεται, διέλαθε τὸν σοφὸν ἄνδρα ἢ τοῦ Φιλῆ ἔργασια, εἰκότως δὲ. ἴλιαν παρ' ἡμῖν σπανιζόντων τῶν βιβλίων, τῆς δὲ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου βιβλιοθήκης στερουμένης καὶ αὐτοῦ τοῦ παγκοίνου καὶ εὐτελοῦς, ἀλλὰ τοσοῦτον ταῖς ἡμετέραις μελέταις χρουσίμου E. A. Sophocles, *Greek lexicon of the Roman and Byzantine periods!*

Ἐταιρεία τῶν μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν.

Τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐταιρείας ταύτης παρακαλεῖ ἡμᾶς νὰ σημειώσωμεν, ἐπὶ τῆ βάσει τῶν πρακτικῶν αὐτῆς, καὶ κατ' αἰτήσιν τοῦ κ. Ἡλία Ἀλεξανδρίδου, ὅτι κακῶς ἐξηγήθη ἡ γνώμη αὐτοῦ, ἣν ἐγγράφως ὑπέβαλε περὶ ἀγιασμάτων ὡς ὁδηγῶν πρὸς τοποθέτησιν βυζαντινῶν ναῶν. Τὸ πρακτικὸν τῆς ΣΚΒ' συνεδρίας ἀναφέρει, σχετικῶς πρὸς τὰ ἐν τῇ γνωμοδοσίᾳ τοῦ κ. Ταπεινοῦ ὅτι «ὁ κ. Ἀλεξανδρίδης, ὑπεραπολογούμενος τῆς θέσεως αὐτοῦ, προστίθησι λέξεις τινὰς περὶ τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, μὴ ἐρμηνευθειῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ταπεινοῦ». Ἄλλως δὲ καὶ ἡ πρώτη ἐγγράφος γνωμοδοτικῆς τοῦ κ. Ἀλεξανδρίδου, καὶ ἡ δευτέρα, μᾶλλον ἐκτενής, ἀναπτύσσουσα τὰς θεωρίας τῆς πρώτης, οὐδαμοῦ εἰσάγει παρακεκινδυνευμένας ἀρχάς, οὔτε ἀφίσταται τῆς λογικῆς, ἱστορικῆς, καὶ τοπογραφικῆς ἐξετάσεως, ὡς δειχθῆσεται, ὅτε ἐκδοθῆσεται ἡ γνωμοδοτικὴ αὐτῆ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Γνωστὸν ὅτι ὁ ἐνδόξος Δανὸς θαλασσοπόρος Behring, ὁ ἀνακαλύψας τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ πορθμὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ρωσίας ἀπὸ τοῦ 1728 καὶ ἀπέθανεν ἐκ στομακάκης ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Behring, εἰς ἣν κατέφυγε μετὰ τῶν συντρόφων αὐτοῦ μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου δι' οὗ ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ νέαν θαλασσοπορίαν, κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1741. Ἡέρισον οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ρωσικοῦ μεταφορικοῦ *Alouit*, τοῦ στόλου τῆς Σιβηρίας, ἀπειθῆσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον τῷ θαλασσοπόρῳ νῆσον καὶ ἀναζητήσαντες ἀνεῦρον τὰ λείψανα τοῦ ἐνδόξου θαλασσοπόρου ὑπὸ σωρῶν λίθων ἀτάκτως ἐρριμμένων. Δι' ἐράνου, ἐνεργηθέντος ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τούτων, ἀνηγέρθη κατὰ τὴν θέσιν ἐκεῖνην μαυσωλεῖον ἐκ γρανίτου, ὅπερ ἐπεστέφθη ὑπὸ σιδηροῦ σταυροῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὑπερκαυκασίου σιδηροδρόμου, ἐνοῦντος τὰς ἀκτὰς τῆς Κασπίας μετὰ τῆς Σαμαρκάνδης, ἡ ἐξαγωγή τῆς Ρωσίας ἠῤῥησε κατὰ 110 ο)ο

περίπου, ἀνελοῦσα, τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς 11 ἑκατομμύρια πούτων ἐκ 16 χγ. ἑκαστον. Μεταξὺ τῶν μεταφερθέντων ἐμπορευμάτων τὴν πρώτην θέσιν κατέχει τὸ ἀκατέργαστον καὶ κατεργασμένον σάκχαρον. Ἡ Ῥωσία λαμβάνει ὡς ἀντάλλαγμα βάμβακα, σπόρους, ἔρια, σταφυλάς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς γραμμῆς, ἡ εἰσαγωγή τοῦ βάμβακος ἠῤῥησεν ἀπὸ 1)2 ἑκατομμ. εἰς 2)2 ἑκατομμ. πούτων. Ἡ αὐτὴ γραμμὴ γρησιμεύει καὶ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἰνδικοῦ τεύου, οἷτινος μετεφέρθησαν, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, περὶ τοὺς 2000 τόννους.

Οἱ κ. Riceo καὶ Mercalli ἐμελέτησαν τὴν περίοδον τῆς ἐκρήξεως τῆς Stromboli, ἀρξαμένης τὴν 12/24 ἰουνίου ε. ἔ., καὶ ἐξήγαγον τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Stromboli παρυσιάζει πολλῶν μείζονα ἀναλογίαν πρὸς τὴν Αἴτην ἢ πρὸς τὰ λοιπὰ ἰταλικά ἡφαιστεία. Τῷ ὄντι, ἡ λάβα τῶν δύο τούτων ἡφαιστείων ἔχει ὁμοίαν σύστασιν, κατὰ δὲ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Mercalli, τῶν τεσσάρων ἢ πέντε τελευταίων ἐκρήξεων τῆς Αἴτης προηγίθη ἀμέσως ἡ ἠκολούθησε αὐτάς παροξυσμὸς τῆς Stromboli, ἧς ἡ συνήθης κατάστασις χαρακτηρίζεται, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ κανονικῆς καὶ ἀδιαλείπτου διαδοχῆς μικρῶν ἐκρήξεων, γινομένων κατὰ διαλείμματα ὀλίγων λεπτῶν.

Ὁ κ. Th. Schläsing ἐξηκολούθησε τὰς σπουδαίας αὐτοῦ ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος πρὸς τὸ ὀξυγόνον τῆς τελομένης μεταξὺ τῶν φυτῶν καὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει τῆς 6 δεκεμβρίου, ἐκ δὲ τῶν νέων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πειραμάτων ἐξήγαγε τὰ ἐξῆς ἀξιόλογα πορίσματα:

1ον Ὅτι ὁ λόγος τοῦ ὄγκου τοῦ ἐξαφανισθέντος ἀνθρακικοῦ ὀξέος πρὸς τὸν τοῦ ἐμφανισθέντος ὀξυγόνου, διὰ τῆς ἐνεργείας φυτῶν ἐξετασθέντων κατὰ τὰς ἐξ ἡ ὀκτώ πρώτας ἐβθουμάδας τῆς βλαστήσεως αὐτῶν, εἶνε σημαντικῶς κατώτερος τῆς μονάδος, ἤτοι τὸ ποσοῦν τοῦ ἐξαφανισθέντος ἀνθρακικοῦ ὀξέος εἶνε σημαντικῶς ὀλιγώτερον τοῦ ἐμφανισθέντος ὀξυγόνου.

2ον Ὅτι τὸ βᾶρος τοῦ ὕδρογόνου, τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὴν σύστασιν τῆς ὀργανικῆς ὕλης ὀλοκλήρου τινὸς φυτοῦ, εἶνε μείζον τοῦ δυναμένου, μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ὕλης ταύτης, νὰ σχηματίσῃ ὕδωρ.

3ον Καθ' ἐν τῶν πειραμάτων τούτων, τὸ φυτὸν ἦντλησε τὸ πρὸς σχηματισμὸν τῆς ὀργανικῆς αὐτοῦ συστάσεως ὀξυγόνον, οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ ἐκ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ τοῦ ὀξυγόνου τῆς ἀτμοσφαιρας, ὡς μέχρι τοῦδε νομιζέται, ἀλλὰ καί, κατὰ σημαντικὰ ποσά, ἐκ τῶν ὀρυκτῶν ὀξυγονούχων ἀλάτων τοῦ εδάφους, ἅτινα εἰσδύουσι διὰ τῶν βίζων· τοιαῦτα δὲ εἶνε τὰ θειικά, φωσφορικά καὶ ἰδίᾳ τὰ νιτρικά ἄλατα.

Ὅτω προφανῶς καταδεικνύεται ὅτι, ὡς πολλάκις ἐλέχθη, τὰ πράσινα φυτὰ ἀποτελοῦσι σύστημα ἀναγωγικόν.

1) Ὅτω καλοῦσιν εἰς τὴν Χημείαν τὰ σώματα τὰ δυνάμενα κατὰ τὴν συνήθη ἢ καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑψηλὰ θερμοκρασίας, εἰς ἐπαφὴν ἐρχόμενα μετὰ σωμάτων ὀξυγονούχων ν' ἀπαίρειται ἀπ' αὐτῶν ὀξυγόνον, οἷον τὸ ὕδρογόνον καὶ ὁ ἀνθραξ.